

Centre Picasso de Gósol

Què s'hi veu?

La mostra més representativa de les tres-centes dues obres que s'atribueixen al període gosolà de l'artista, els originals de les quals es troben repartits per diferents museus d'Europa i d'Estats Units.

Aquí es pot contemplar, conjuntament, el paisatge que va rodejar Picasso al 1906: el Pedraforca, el castell, la plaça; un variat recull de fotografies antigues de Gósol i els estris quotidians de l'època, com ara les llevadores, els cànirs d'oli, els llums per espantar llops, la filadora...reflex tots ells del caràcter de la gent que va fer possible aquest canvi en la història de l'art.

Sala La Plaça

És la biblioteca del centre i disposa d'una extensa bibliografia sobre el pintor. Excepcionalment, i amb reserva prèvia, s'hi poden celebrar actes culturals, com ara exposicions i conferències.

Sala Pedraforca

Picasso diu adéu a l'època rosa i s'endinsa a la recerca de noves solucions plàstiques, d'un nou estil.

L'artista utilitza Gósol com un gran laboratori. La seva preocupació és la recerca de l'estructura a través de la forma.

Picasso es capbussa dins un cànion de primitivisme i fermesa que li permetrà tornar i començar des de zero. Aquí, a Gósol l'artista estudia simplificacions i abstraccions, redueix els rostres a la més elemental volumetria, convertint les cares en estereotips.

Són obres deliberadament inacabades, les figures i els espais pateixen distorsions i pretenen allunyar-se de la tradició representativa. Es poden veure les solucions plàstiques a què arriba l'artista a Gósol: els dits tipus, el clatell tipus, les celles tipus i tot un seguit de parts del cos tipus, que Picasso convertirà en estereotips a base de repetir-les contínuament.

Picasso, durant la seva estada a la vila va aprofitar els colors que li donava la terra d'aquesta contrada, per canviar la paleta de colors que portava fins aleshores. D'aquí vénen aquests colors tan peculiars de l'època gosolana, coneguda també com l'època dels ocres de Gósol o època terrosa

Teuleria d'on s'extreia l'argila per a la fabricació de les teules de les cases de Gósol.

També hi trobareu una extensa exposició temporal d'atuell i estris pertanyents a la vila de Gósol. Aquesta exposició ens permetrà endinsar-nos en com era la vida de principis del segle XX en aquesta vila bergadana.

Aquests objectes es van renovant i entre ells destaquen:

- La filadora
- volants de segar
- la famosa manta gosolana,
- els llums d'espantar llops
- la sella per viatjar sobre el matxo
- Els barrals

Sala Castell

Aquesta sala pren el nom del paisatge que s'hi pot veure des d'una de les finestres: el castell o antic poble emmurallat. Aquí, Picasso, pinta algunes natures mortes, que l'ajuden a investigar els volums, i també deixa testimoni de les cases i de la gent de la vila: la misteriosa dona dels pans, el simpàtic Tinent i tota la rusticitat i el caràcter d'en Josep Fontdevila, l'hostaler de la fonda.

Gósol, motiu d'inspiració

La seva estada a Gósol, enmig d'un paisatge nou, grandios- que contrasta amb els suburbis de París, el paisatge de l'Illa de França o d'Holanda- l'ajuda a trobar un nou món, una paleta de colors nova, impregnada dels fons ocre del paisatge i del gris de la pedra.

Allunyat dels cercles culturals i artístics de les grans ciutats, l'artista sent la relativitat i l'arbitrarietat dels costums artístics i de les normes culturals comunament acceptades.

Es troba vivint rodejat d'una naturalesa rude i salvatge. És una regió de pastors i contrabandistes, la vida dels quals flueix al ritme de la natura, invariable des dels temps pagans. Són persones d'un caràcter fort i sincer i aquest fet queda reflectit en els trets de les seves cares. Tots aquests factors donaran a llum obres tan exquisides i diferents com *La dona dels pans*, *Noi amb barretina* o *La toaleta*.

Un dels últims pastors de Gósol. Pel camí del molí, indret molt freqüentat per Picasso i Fernande.

A l'arquitectura de les cases de Gósol, amb les seves eres i els seus volums, ja es troben els elements del cubisme: paleta monòcroma, ambigüitat entre a prop i lluny, plans que se superposen i es desplacen...

Gràcies a aquesta constant recerca el classicisme de Gósol obrirà les portes al cubisme.

El paisatge, les cases, el caràcter, la fesomia i l'estil de vida de la gent del poble li van donar el trencament i la calma que necessitava per trobar, en arribar a París la solució a la greu crisi pictòrica en què es trobava.

El resultat va ser una de les més gran revolucions produïdes dins el món de la pintura.

Vuitanta dies a Gósol que tenen com a resultat tres-centes dues obres i un trencament amb la tradició pictòrica representativa que va caracteritzar la pintura des del Renaixement fins als impressionistes de finals del segle XIX. A Gósol comença a incubar-se el que serà la modernitat en l'art.